

među

tim

POEZIJA

Nikola Oravec

Junak ruskih romana

Zatekao sam ga u kafani.

Bio je delimično pijan.

- O, Nikolaje Vasiljeviču,

duboko vam se klanjam!

Umalo nije pao na kolena.

Pridigao sam ga sa poda.

- Otkud vi u našoj guberniji,

koji vas je vetar doneo?

Osmehivao se, potpuno mu je

bilo svejedno što ostali pilje u njega

i što privlači na sebe pažnju.

- Šta ti je čoveče, koji ti je đavo?

- Ma pusti me, spremam rusku književnost,

puko sam sa mozgom skroz...

- Pa si rešio da ga malo zaliješ pivcem, hahaa

- Ej, eno ti one koleginice, sa lingvistike,

tamo je u onom uglu, blizu šanka, znam da

si mi pričao o njoj

Gledala je čeličnoplavim očima, nameštala je kosu,

i samo se neprestano smeškala.

- Jel znaš možda kako se zove?

- Evo, nek se zove Svetlana, oči joj svetle u mraku, a zvuči i ruski

- Po ruski Saša, dabome, hehe

Krenuo je prema njoj, ne znam šta mu je
sad palo na pamet.

- Ljubim vam ruke, damo. Moj drug
Nikolaj Vasiljevič potajno vas posmatra,
onaj tamo sa naočarima.

Rekao mi je da ga podsećate na
njegovu mrtvu dragu!

Svetlana je počela grohotom da se smeje,
sve je brujalo od njenog smeha.

Devojka čije ime nisam znao
(osim izmišljenog imena ad hoc, Svetlana),
postala je strahovita Meduza
koja skamenjuje čeličnim pogledom,
grohotno se izdiže nad
bledim prilikama koje je gledaju.

Znam šta je Saša želeo, znam.

Da se osetim kao junak ruskih romana.

U svesti da sam obična vaš,
upravo običnu vaš uzneti

do uzvišenosti jednog Napoleona

Mi živimo pogibeljno!

Od vjkada staro varvarsko načelo
što u nama zri, pečat prastari:
Mi živimo pogibeljno!

U nebesa zveramo, dok meso cvrči,
kosti slomljene, mozgovi izmrcvareni.
To žrtve su naše Svevišnjem,
njegov dom i hram na zemlji

Naš je nebeski rod vojnika
što na zemlji ruše, lome, pale.
Presveto uzdiže se njihova slika
i kitimo njihove svete, minotaurske glave

Lavirint je naša zemlja, minotaura pun.
Smrt je plata životu, naš danak u krvi.
Loču je, u valovima, naši minotauri

Arijadnin konac daleko je od nas.
Al' da l' nas je briga: veselje na sav glas.
Koga je briga kad veselja je svuda, vasceljno.
To naš je bog, naša slava:
Mi živimo pogibeljno!

Plovidba

U magli reči zarobljen.
Lutam kroz puste padine.
Okovi zime na rukama i nogama
gde god pođem ponavljaju moje ime

Zagriženi mesec, beli komad sira.
Pustinja trnja u tabanima.
Ludost me zove u materinsko krilo,
ko očna skrampa zamućuje snove

Besovi me miluju vilinskim prstima.
Misli kriče poput preklanih svinja.
Gorku čašu sam pio do dna,
demone male u telu sam skrio

Brod, usred polja.
Putujuća barko spasa !
Stvorenja plove po srči strasti,
bujaju kiseline u moždane pore

Sav dah ostavljam u jedrima.
Ljuljam se, tik-tak, obešen o vešala razuma.
Napred bure i nemirno more, razvijte krila !
Pijanog me nosite, da plovim sve do zore

Najednom, smeh oboji ceo prostor.
Raspuknuta lobanja zjapi.
Smrt se stidi da priđe ludaku
koji užareno cereka se u mraku.

Cogito mortuus sum

Prelepi nadražaji,
fluidne misli
i sve što čini moj um,
sve čini da više nisam;
Cogito mortuus sum.

Koga lažem da misleći jesam,
da sobom nosim prozirnost svu,
kad u svemu je stari faktotum;
Cogito mortuus sum.

“Memento mori”, izrek kaže
noseći čoveku nevolju tu,
što bremenitim mislima mrtvim
ne može uhvatiti svetsku igru svu;
Cogito mortuus sum.

Šibajući sebe, ostrašćen sav
Težeći prevazići sebe i svet,
početak i kraj, granice, muk;
Cogito mortuus sum.

Sećanje na smrt pomračuje um,
zato mudrosti ćuti,
ludosti priguši joj svaki šum,
jer mudrosti slovo, smrtno je;
Cogito mortuus sum.

Nikola Oravec